

Resûlullah (S.A.V.) bir hadisinde şöyle buyurdu;

“Ey insanlar! Allah-u Teâlâ sizin gönüllerinizi görmektedir, ve onun gözü sizin mallarınızda ya da sizin şekillerinizde değildir ”.

Şöyle diyebiliriz ki Resûlullah (S.A.V.)'in bu buyruğu, cennete veya cehenneme götüren yolun ilk adımını teşkil etmektedir. Allah-u Teala için önemli olan bizim niyetimizdir, bizim kalbimizin içinde sakladığımız düşüncelerdir. Onun için Kur'an-ı Kerim “Ve in tübdû ma fî enfüsiküm ev tuhfühü yuhasibkum bihillah” buyurmaktadır. Yani **“siz ister içinizdekini dışa vurun, isterseniz onu saklayın Allah onu bilmekte, ve sizi ona göre sorgulamaktadır (veya sizi ona göre sorgulayacaktır).**” Niyet o kadar önemli bir şeydir ki bütün hayatımızı ve bizim sonumuzu etkileyen bir şey varsa o da niyettir diyebiliriz.

Bakın! Allah-u Teala Kur'an-ı Kerim'in ta başında bize melekler ve şeytan arasında geçen bir şey anlattı. Allah-u Teala Adem (A.S.)'ı halife olarak tayin ettiği zaman, onun neden halife tayin edildiğini veya bir halifeye neden ihtiyaç duyulduğunu melekler de anlayamadı şeytan da anlayamadı. Kur'an-ı Kerim'in dediğine göre Allah-u Teala meleklerle Adem (A.S.)'ın halife olarak tayin edilmesinin hikmetini anlattı buna karşılık şeytanı ise huzurundan kovdu. Neden? Bunu anlamamız gerekir.

Çünkü her ikisinin niyeti arasında fark vardı.

Görünürde her ikisi de meseleyi anlayamıyorlar ama meleklerin yaklaşımı şöyledir “Subhaneke la ilme lena” “Ey Rabbimiz! Kusurlardan ve noksanlıklardan münezze olan ancak sensin. Eğer biz bunu anlayamıyorsak biliyoruz ki bu bizim hatamızdır, bizim bilgi eksikliğimizdir, bunda senin hatan yoktur. Biz bunu senin hikmetini sorgulamak için

sormuyoruz. Mesele bize açıklansın diye biz bunu soruyoruz.” Onun için konuşmalarına subhaneke diyerek başladılar. Şeytan da Allah-u Teala’ya aynı şeyi sormak istedi. Ama değişik bir niyetle ve değişik kelimelerle. O şöyle dedi “Ene hayrun minhü” “Ben ondan daha iyiyim” Yani birisi halife olarak tayin edilecekse benim gibi birisi varken buna ne gerek vardı.

Bakın! Allah-u Teala meleklerin niyetinden dolayı meleklerle herşeyi açıkladı fakat şeytanı kovdu. Şimdi! Allah-u Teala bu olayı neden Kur’an-ı Kerim’in başında anlatıyor? Çünkü insan bazen Kur’an-ı okumaya başlar tümünü bitiremez ve hiç değilse ilk sayfaları okuduğu zaman Allah indinde nasıl makbul olunacağını bilsin diye bu olayı Kur’an-ı Kerimin başında koydu. Bu olay bize şunu açıkladı ki; eğer **biz Allah indinde makbul olmak istiyorsak o zaman melekler gibi temiz niyet taşımamız lazım, ve şeytan gibi bozuk niyetten uzak durmamız gerekiyor** . Aynı Resûlullah (S.A.V.)’in anlattığı gibi. Yani “Allah-u Teala’nın gözü sizin kalbinizdedir, sizin malınızda veya şeklinde değildir.”

Kur’an-ı Kerim niyet meselesini değişik şekillerle insanlara anlatmaktadır. Mesela Kur’an-ı Kerimde Yahudilerin Allah’ın emirlerini nasıl istismar ettiklerini anlatır. Yahudiler görünürde, şer’î fetva lehine olabilecek şekilde davranırlardı ve böylece haşa Allah-u Tealanın sorgusundan kurtulabileceklerini zannediyorlardı. Halbuki **Allah-u Teala görünürdeki amellerine değil, kalplerimizdeki niyete göre muamele eder.**

Yahudilere Cumartesi günü herhangi bir işte çalışmak, herhangi bir iş yapmak yasaklanmıştı. Yahudiler ne yapıyorlar? Onlar balık tutarlardı, bununla beraber Cumartesi günü çalışmak yasak olduğu için şöyle düşünüyorlar. Eğer biz Cumartesi günü balık tutmazsak bizim ticaretimiz zarar görür. Nitekim onlar kendilerine göre bir çözüm buldular. Gidiyorlar Cuma günü ağlarını nehre atıyorlar ve Cumartesi günü hiç nehre gitmiyorlar. Pazar günü olunca nehre gidip balıkları getiriyorlar ve böylelikle kendilerince hem dinleri hem de ticaretleri zarar görmemiş oluyor. Ama Allah-u Teala onların bu tutumunu Kur’an-ı Kerimde kınamaktadır. Böyle yapmakla Allah-u Tealayı kandıramadıklarını söylemektedir.

Bu olay bize şunu anlatır ki; eğer görünürde fetva bizim lehimize olsa dahi, eğer niyetimiz bozursa fetva bizi kurtaramaz, önemli olan bizim niyetimizdir. Bakın Yahudiler kendilerince bir fetva uydurdular, yani Cumartesi günü gidip çalışmıyorlar ama ne oldu, bozuk niyetlerinden dolayı Allah-u Tealanın laneti altına girmekten kurtulamadılar. Nitekim Allah’ın emirlerinden kurtulmak için şeri hileler bulmak mü’minin işi değildir.

Resûlullah (S.A.V.) benzer bir olayı şöyle anlatır. Peygamber (A.S.)'e iki kişi gelir ve "Ya Resûlullah bizim aramızda bir konuda ihtilaf var, bir parça toprak üzerinde anlaşamıyoruz, kardeşim benimdir diyor ben de benimdir diyorum. Sen aramızda karar ver" dediler. Bunun üzerine Resûlullah (S.A.V.) şöyle buyurdu "Bakın ben anlatacağınız delillere göre karar veririm ve mümkündür ki aranızdan biriniz haksız olduğu halde delili güzel sunduğu için onun lehine karar verebilirim. Çünkü bir hakimin işi delile göre karar vermektir. Ama ben eğer birinize haksız olduğu halde sunduğu delillerden dolayı hakkı olmayan şeyi verirsem bilsin ki hakkını değil cehennemden bir parça veriyorum". Bu hadis bize şunu anlatıyor; değil alelade bir insanın fetvası, kararı Peygamber (A.S.)'dan bir karar çıkarttırmış olsak dahi eğer niyetimiz bozursa o karar bizi cehennem ateşinden kurtaramaz. Eğer Resûlullah (S.A.V.)'in kararı bizi Allah'ın azabından kurtarıyorsa o zaman hiçbir hakimin kararı, hiçbir müftünün fetvası niyetimiz bozursa bizi kurtaramaz.

Gene niyetin önemiyle ilgili Resûlullah (S.A.V.) bir hadisi şerifinde "Ebubekir'in Allah indindeki makamı onun yaptıklarından dolayı değil, kalbinde gizli tuttuğu niyetinden dolayıdır." dedi. Neden böyle? Çünkü Ebubekir Sıddık (R.A.) her şeyini İslamiyete feda ettiği halde içinde bir niyet vardı "**Hiçbir şey yapamadım, Allah bana daha nasip ederse daha çok yapmak isterim**". Şimdi! Eğer Ebubekir Sıddık (R.A.)'a Allah-u Teala onun yaptıklarından dolayı bir makam verecek olsaydı bu ona haksızlık olurdu. Çünkü onun gücü ancak bu kadarına yetiyordu ama isteği ve arzusu çok fazlaydı ve A **llah'ta makam verirken yaptıklarına göre değil niyetine göre verdi**, Resûlullah (S.A.V.) "Ebubekir siddik bu ümmetin en faziletlisidir" buyurdu.

Bununla birlikte Resûlullah (S.A.V.) bize başkalarının niyetlerine saldıracağınıza kendi niyetlerinizi sorgulayın buyurdu ve bize bir dua öğretti şöyle ki; "Ve neuzü billahi min şururi enfüsina ve min seyyiati ağmalina" müminler şöyle dua ederler; "Biz nefsimizin şerlerinden, gönlümüzün ve kalbimizin –*bakın şerrinden değil*- şerlerinden Allaha sığınırız". Müminin duası daima budur.

Mümin başkalarının niyetlerini değil kendi niyetini kontrol eder ve her zaman kendi nefsinin şerlerinden Allah'a sığınır. Çünkü onun için en gizli olan şey kendi nefsinin şerridir. İnsanlar başkalarının şerrini çabuk görürken kendi nefsi içinde gizlemiş olduğu şeyi, yani niyeti göremiyor. Bu insanın bir zaafıdır. Onun için Resûlullah (S.A.V.) bu duayı bize öğretti. Her Cuma günü bir imam hutbe verirken bu duayı okur ve bütün cemaati temsilen okur:

"Ey Allah! Biz nefsimizin şerlerinden sana sığınırız."

Allah indinde makbul olmak istiyorsak niyetimizi düzeltelim ve niyetimiz daima Allahu Teala'nın emirlerini anlamak ve Allahu Teala'yı razı etmek olmalı. Niyetlerimiz melekler gibi tertemizse o zaman biliniz ki Allah indinde makbul olacağız ve Rabbimiz bizi zayi etmeyecektir. Toplum içinde bir hastalık var insanlar bir iş yaparken Allahu Teala'nın rızasını değil insanların rızasını göz önünde bulundurlar. Ve onlara bunu niye yaptın yapmasaydın olmaz mıydı dediğiniz zaman, toplum ne diyecektir diye cevap verirler. **Halbuki mümin bir insan için önemli olan toplumun ne deyip dememesi değildir. □ Mümin için□ daima önemli olan Rabbinin hoşnutluğudur.**

Bize Kuran-ı Kerim bunu öğretmektedir. Resulallah'ın (sav) bütün sünneti bununla doludur. Tabi insanlar toplumu sevindirmek istedikleri halde hiçbirini sevindiremiyorlar toplumun her ferdini sevindirmemiz mümkün değildir ama eğer mümin olmak iddiasında isek hep birini yani bir olan Allah'ı sevindirmeye çalışalım.

Allah-u Teala öyle bir lütuf sahibidir ki Resulallah (sav) bir Hadis-i Şerifinde Niyet meselesini anlatırken şöyle buyurdu: Bir insan bir iyilik yapmak isterde yapamaz ise yani bizim yolumuza bir engel çıkarsa, Allahu Teala yine de bu kişiye bir sevap yazar. Yani o, hiçbir şey yapamaz olduğu halde niyetinden dolayı yine de o kişiye bir sevap yazar. Ama insan onu yaparsa yada Allahu Teala ona yapma fırsatı verirse ve o mümin yaparsa o zaman on sevaptan başlayıp yedi yüz sevaba kadar hatta ondan daha fazla sevap verir.”

Neden? Bakın neden bu haksızlık değil mi; ben bir iyilik yapıyorum bana on sevap bir başkası aynı iyiliği yapıyor beş yüz öbürüne yedi yüz, bir başkasına yedi yüzden fazla sevap veriliyor bu haksızlık değil mi? Hayır haksızlık değildir. Çünkü Allahu Teala'nın sevap yazması bizim niyetimize göre değişir. **Niyetimiz ne kadar Allah için halis ise ne kadar Allahın hoşnutluğu bizim gözümüzün önünde ise o kadar bize sevap yazılır.**

Eğer biz yaptığımız iyilik kabul edildi mi, edilmediği mi, bunu ölçmek istersek o zaman şuna bakmamız lazım: Bizim iyiliğimiz başka bir iyiliği doğurdu mu doğurmadı mı? Eğer biz iyilik işleyip sadece onunla yetindi isek ve bizim yapmış olduğumuz iyilik veya (bir iyilik işlediğimizi zannediyoruz) ben bu iyiliği işledim ve eğer bu iyilik sonuç vermiyorsa yani o iyilikten başka bir iyilik doğmuyorsa o zaman bilelim ki biz bir iyilik işlemedik niyetimizde bir yerde bozukluk vardır.

Onun için Resulallah (sav) bir iyiliğin sevabı en az on iyiliktir dedi. Ne demektir bu? Bizim bildiğimiz bir iyilik yaparsak Allah on mislini verir ama bunun başka bir manası da var, o da şu; eğer bir insan bir iyilik yaparsa Allahu Teala ona on tane daha iyilik yapmayı nasip eder. Onun için bizim niyetimiz ne derece halis ise o derece bizim iyiliğimizden başka bir iyilik doğar.

Hız. Ebu Bekir Sıddık radiyallahuteala anhuva Allah indinden verilen makam onun niyetinden dolayıdır. Hiç şüphesiz diğer ashab-ı kiramda en iyi şekilde iyilik yapmaya çalıştılar. Ama Ebu Bekir hazretlerinin niyeti herkesten daha halis olduğu için Allahu Teala Ebu Bekir'e onun niyetine göre sevap verdi.

Bakın aynı şey peygamberler içinde geçerlidir. Hepsi peygamberdir ama Resulallah (sav) neden en üstün peygamberdir. Çünkü diğer peygamberlerin nisbetinde en halis niyete sahip olan Resulallah (sav) 'dir.

Resulallah (sav) niyet meselesini anlatırken bir keresinde şöyle buyurdu. "Biz savaşa giderdik ashabı kiramla beraber sizin arkanızda Medine'de kalan kimseler var, buraya gelemediler dedi, ama gelemedikleri halde sizin attığınız her adım ve sizin yaptığınız her işten dolayı onlara sevap yazılıyor."

Neden? Şöyle buyurdu onlara bir mazeret engel oldu. Şimdi bakın bizim niyetimiz halis ise gerçekten biz Rabbimizi memnun etmek istiyorsak biz her zaman Allahu Teala'nın hoşnutluğunu göz önünde bulunduruyorsak, o zaman eğer her hangi bir vakit bir mazeretimizden dolayı iyilik işleyemezsek Allahu Teala'nın gözü kalbimizde olduğundan dolayı iyilik yapmışız gibi sevap yazar. Mesala biz cemaatle namaz kılmaya alışmışız diyelim veya Allahu Teala'nın hoşnutluğu için bunu yapıyoruz her gün cemaatle namaz kılmaya çalışıyoruz diyelim ama bir gün gelir ki biz gerçek bir mazeretimizden dolayı namaza gidemedik cemaatten mahrum kaldık o zaman Allahu Teala bizim niyetimizi bildiğinden dolayı biz yalnız namaz kıldığımız halde sanki cemaatle namaz kılmışız gibi sevap yazar.

Şimdi niyet meselesini bu hadisten yanlış anlamayalım. İnsanın nefsi insanı çok kandırır her zaman kandırır insan her zaman bir mazeret bulur.

Onun için eğer biz mazeretimizin gerçek olup olmadığını, niyetimizin halis olup olmadığını öğrenmek istiyorsak, benim tavsiyem bu Kuran-ı Kerim'de Tevbe suresi var. Tevbe suresini bir okumamız□ lazım. Orada Allahu Teala din hizmetinden geri kalmak isteyenlerin niyetlerinin ne kadar bozuk olduğunu ve nasıl bahane uydurduklarını sık sık anlatmaktadır.

Resulallah (sav) zamanında bir grup var kendilerine Müslüman diyorlar. Bu insanlar Müslüman oldukları halde yani "lailaheillallah Muhammenden resulallah" dedikleri halde din hizmetinden geri kalmak istiyorlar. Zamanın İmamı yani Resulallah (sav) herhangi bir hizmete çağırdığı zaman geri kalmak istiyor ve çeşit çeşit mazeretlerle geliyorlar. Bizim bu sefer mazeretimiz var şu sefer mazeretimiz var, diye. Tabii ki Resulallah (sav) onlara muhtaç olmadığı için mazeretlerini kabul ediyordu çünkü eğer bir insanın niyeti bozursa sen onu yanına götürüp ondan hizmet isteyip ne yapacaksın. Ama kolaylık verin bu insanlara şöyle cevap verdi. Allah'ü Teala, tam din hizmetine çağırıldıkları zaman mazeretle gelmeleri, sene boyunca yani din hizmetine çağırıldıkları zamandan önceki zamanlarda hep boş boş oturmaları, hiçbir zaman hazırlıklı olmamaları ve zerre kadar bir hazırlıklarının olmaması onların niyetinin bozuk olduğunu gösteriyor, der. Allah Teala diyor ki; eğer gerçekten niyetiniz temiz olsaydı sene boyunca veya ne kadar zaman geçtiyse bu süre içinde bir miktarda olsa hazırlıklı durmamız lazımdı. Zamanın İmamı bizi bugün çağırır Allah'ın peygamberi bizi bugün çağırır, yarın çağırır ve gitmek zorunda kalırız. O zaman için hazırlıklı olalım. Eğer hazırlığımız yoksa demek ki niyetimiz bozuktur.

İşte o zaman bizim kendimizi sorgulamamız lazım. Acaba **din hizmeti için bugün Allah'ın halifesi, Vadedilen Mehdi ve Mesih (as.) temsilcisi bizi çağırdığı zaman biz ne kadar hazırlıklıyız.** Her çağırdığında biz onun karşısına bir bahane koyuyorsak, bizim niyetimizde hiçbir zaman din hizmeti diye bir şey yoktur. Biz hiçbir zaman kendimizi böyle bir iş için i hazırlamadık.

Sonra Kuran-ı Kerim onların bozuk niyetlerini ortaya koymak için şunu diyor ki "Bu insanlar geride kaldıkları için sevindiler." Şimdi eğer gerçek mazeretimiz olsa insan gerçekten Allah'ın dinine hizmet etmek istiyorsa Allah'ın hoşnutluğunu kazanmak niyetindeyse o zaman bir din hizmetinden geri kalmak ve imamın sesine cevap verememek onu sevindirmez. Tam tersine onu üzer. Burada bizim düşünmemiz gereken Vadedilen Mehdi ve Mesih (as.) 'ın halifesi veya nizamı bizi çağırdığı zaman veya bize bir din hizmetine davet ettiği zaman eğer biz bir mazeret bulup oturuyorsak ve bu oturmamız bizi sevindiriyorsa demek ki bizim niyetimiz bozuktur. Bizim mazeretimiz yoktu.

Kuran-ı Kerim bu insanların çeşitli mazeretler uydurduklarını ve din hizmetinde peygamberin davetine icabet etmekten geri kaldıklarını belirtir ve uyduruk bahaneler ortaya koyduklarını söyler. Diyor ki "Kendileri sadece gitmiyorlar gidenleri de alıkoymak istiyorlar." Arkadaşlarına "bakın hava çok sıcak gitmeyin hasta olursunuz vs., vs." diyorlar.

Allahu Teala onlara cevaben şöyle diyor " Ey peygamber sen onlara haberdar et cehennem ateşi onların korktuğu sıcaktan daha sıcaktır. Orada bir bahane uyduramayacaklarıdır." İşte bu

insanların başka bir huyu var niyetleri bozuk olan insanlar bir hizmetten geri kaldıkları zaman veya bir bahane bulup onu kabul ettirdikleri zaman seviniyorlar ve kendi kendilerine gülüyorlar. Bak biz nasıl kandırdık bu Allah'ın peygamberi olsaydı veya bu Allah'ın halifesi olsaydı bahane uydurduğumuzu bilmez miydi? Ve böylece bunlar aralarında gülüşürler, dalga geçerler.

Bundan dolayı Kuran-ı Kerim bunlara hitaben bozuk olan din hizmetinde geri kalan insanlara: Bakın bunlar çok gülüyorlar ama onların yapması gerekense az gülmek ve çok çok ağlamaktır. Çünkü burada ağlamazlarsa ahiret gününde kesinlikle ağlayacaklardır, diyor.

Kuran-ı Kerim bu niyeti bozuk olan insanları açıklarken gerçekten mazereti olan insanı da tanımlıyor. Onun için biz Kuran-ı Kerim ölçülerine göre mazeretimiz gerçek midir değil midir? Bakmak zorundayız.

Mesela Tebuk savaşı esnasında Resulallah (sav)'e ashabın bir grubu geldi ve şöyle dedi "Ey Allah-ın Resulü bizim binecek bir şeyimiz yok. Bize bir binecek ver ki bizde savaşa gidelim. Bizim canımızda savaşa gitmek istiyor, biz de Allah yolunda hizmet vermek istiyoruz. Bizim canımız istediği halde elimizden bir şey gelmiyor." Ashabı kiram şunu anlatıyorlar diyorlar ki bu ayette beyan edilen binek kelimesi ile bizim kast ettiğimiz kesinlikle at falan değildir. Biz Allah'ın Resulünden bir terlik istemeye gitmiştik ve ey Allah'ın Resulü bize bir terlik ver. Biz onunla yola çıkalım. Çünkü giyecek bir şeyleri yoktu, hava çok sıcaktı. Hiç değilse ayaklarını yerden kesecek bir şey bulmak istediler. Resulallah (sav)'den istediler. Bakın fakirlik çoktu. Resulallah (sav) onlara "bende size verecek bir şey yoktur" buyurdu. Bunun üzerine Kuran-ı Kerim'in ifadesiyle: Bakın onlar (geri döndüler ama diğerleri gibi sevinerek değil, ağlayarak gözleri gözyaşları ile doluydu) ağlayarak geri döndüler, diyor. Bakın peygamberde yok dediler, bizimde gücümüz yetmiyor ki biz kendi gücümüzle Allah yolunda bir şeyler harcayalım ve böylece yola çıkalım.

Şimdi eğer niyetiniz dürüst ise mazeretiniz gerçekse o zaman daima din hizmetinden geri kaldığımız zaman kalbimizin hüznü ve gözümüzün yaşla dolu olması lazım. Ama eğer biz geri kaldığımız vakit şimdilik biz idare ettik, ve adamı kandırdık düşüncesi içindeyse bilelim ki bizim niyetimiz bozuktur. Allah indinde bizim mazeretimiz kabul değildir.

Vadedilen Mehdi ve Mesih (as) bu meseleyi çok güzel bir ifade ile açıkladı. Şöyle buyurdu. "Ey benim cemaatim, Resulallah (sav) döneminde iki çeşit insan vardı. İki grup vardı. Bunlardan her birisi "lailaheillallah Muhammeden resulallah" dediği halde Allah'ın her birine muamelesi değişik oldu. Neden? Şöyle ki birinci grup "lailaheillallah Muhammeden resulallah"ı dili ile dedikten

sonra **bunu demeleri sonucu omuzlarına binen sorumluluklarını** da yerine getirdiler. Ama diğer bir grup var ki dilleri ile "lailaheillallah Muhammeden resulallah" dediler, zahirde dediler ama sıra sorumluluklarına

gelince ellerinden geldiğince yerine getirmekten kaçtılar.

O zaman ne oldu dedi bakın dedi birinci grup ve bu grubu lideri, önderi Ebu Bekir Sıddık (ra)' tır. Allah-u Teala onların hakkında "Allah-u Teala onlardan razı oldu" dedi.

Niyet etmek yetmiyor. Niyet ettikten sonra, zamanın imamına iman ettikten sonra, eğer niyetimiz dürüstse o zaman niyetimizin sorumluluklarını elimizden geldiğince yerine getirmeye çalışmamız lazım. Ve diğer gruba ne oldu diyor; onlar iman gereği üzerlerine binen sorumluluklarından kaçtılar. Peki ne oldu Allah-u Teala ne dedi , aynı kelimeleri söyledikleri halde niyet neleri değiştirdi. Bakın Allah-u Teala Kuran-ı Kerim' de "münafıklar cehennemin ta dibindedirler" dedi.

Öyle bir kelime kafir için dahi kullanılmış değildir. **Niyet her şeyi değiştirdi. Bir insanı Allah'ın rızasına nail kılan, bir grubu Allah indinde makbul kılan şey, niyettir. Diğer grubu Allah indinden reddeden ve kovulmuş kılan şey de niyet oldu.**

Onun için bizim daima niyetimizi düzgün tutmamız lazım.

Birisi diyebilir ki Allah-u Teala ashabı kiram için "Allah onlardan razı oldu" demiştir acaba bu kapı bize açık mıdır? Kuran-ı Kerim Açık ve net ifadelerle, bakın ben sadece ashabı kiramdan, muhacirlerden, ensardan razı olmadım diyor; kim iyilikte onlara tabi olursa, yani ashabı kirama tabii olursa, o niyeti taşımaya çalışırsa, onlar gibi duygu ve düşüncelerle ve amellerle hareket ederse Allah onlardan da razı olacaktır.

Burada şunu da açıklamış olalım Allah-u Teala "Allah onlardan razı oldu " dedi. Peki sadece Allah mı razı oldu? Hayır diyor "onlar da Allah' dan razı idiler". Yani Allah-u Teala onları sıkıntıya soktu. Allah-u Teala onları çeşitli denemelerden geçirdi. Ama Onlar hiç bir denemede isyan etmediler. Onlar malla zenginlikle denendiler başarı ile geçtiler, fakirlikle denendiler bu sınavdan da başarı ile geçtiler. Çünkü onların maksudu (amacı) katiyyen zenginlik ve fakirlik değildi. Bir tek amaçları vardı. Allah-u Teala'nın rızasını kazanmak. Allah onları sıkıntıya soktuğu zaman ise "Allah'ım Sen böyle razı isen bizde böyle razıyız" dediler. Allah onlara mal mülk zenginlik verdi ise "peki Rabbim Sen böyle razı isen bizde böyle razıyız" dediler. Bizim amacımız para pul değildir.

Konumuzu Vadedilen Mehdi ve Mesih (as)'ın sözü ile bitirelim. Vadedilen Mehdi ve Mesih (as)

“bana tabii olanlar, bana biat edenler, sizler bana biat ettiğinizden dolayı dünyanın lanetine ve muhalefetine uğradınız. Ama sakın biat gereklerinde gafil olmak sureti ile Allah'ın lanetine uğramayın. Çünkü eğer bir insan bu iki lanet altına girerse onun sonu çok korkunçtur.”

Onun için biz Müslüman Ahmediyye Cemaati olarak bize düşen ashabı kiram gibi niyet, niyet ettikten sonra niyetimizi düzgün tutup biat şartlarını elinden geldiğince yerine getirmeye çalışmaktır. Allah-u Teala bize yardımcı olsun.

“Allahümme salli ala mumammedin ve ali muhammed, kema sallehte ala ibrahime inneke hamidün mecid.”